

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VIII. De Aureolis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

beatitudinis omnis ac felicitatis fontem cadant, vult enim omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire, qui tamen nec salvantur omnes, nec ad veritatis agnitionem perveniunt.

SECTIO OCTAVA.

De Aureolis.

I. In gloria tu essentiali, tum accidentali differunt inter se Sancti.

STELLA à stellâ differt in claritate: sic & resurrectio mortuorum, inquit Apostolus 1. ad Corinthios, cap. 15. v. 41. Hoc de Beatitudine essentiali, hoc de accidentali verum habet; in visione enim, quæ est Beatitudo essentialis, aliisque eam consequentibus, non minus inter se inæquales sunt Sancti, quàm stellæ in luce. Cùm ergo de utraque hac beatitudine multa jam dixerimus, solum restat, ut aliquid subjungamus de Aureolis.

II. Quid Aureolarum nomine denotetur.

Cur tres peculiariter statuuntur aureola.

Aureolæ, vel Laureolæ præmia accidentalia sunt, & diverse in diversis Beatitudinis indicia seu tessera, ac certis quibusdam Sanctorum generibus peculiariter convenientia. Tres communiter à Theologis numerantur Aureolæ, Martyrum, Virginum, & Doctorum, quod nimirum hæ tres Sanctorum classes, tres humani generis hostes peculiariter superent, Virgines carnem, Martyres mundum, Doctores dæmonem, utpote qui doctrinâ suâ, & monitis gregem Christi instruunt, & à dæmonis insidiis defendunt.

III. Quinam nomine Doctorum hoc loco intelligantur.

Nomine autem Doctorum hoc loco non intelliguntur illi, qui in sæcularibus scientiis versantur, ut Philosophiâ, Medicinâ, Jure civili &c. Quantumvis in his excellant, & in aliis instruendis elaborent; sed qui sacras tradunt disciplinas, ut sunt Theologi, Sacrarum Literarum interpretes, & similes, quibus meritò quis adjunxerit concionatores. His etiam addendos cenfeo confessarios, utpote qui consilio, adhortationibus, & præceptis homines à peccatis avertunt, & ad omnem honestatem, virtutisque exercitationem informant, summoque boni, tum privati, tum publici commo, operam suam in Ecclesiâ collocant. Ad hoc verò ut quis Doctoris lauream in cælo consequatur, sicut non requiritur, ita nec sufficit quòd in scientiis, etiam sacris, Theologiâ exempli causâ, ad Doctoris gradum sit evehctus, nisi actu alios doceat; illis enim solis promittitur fore, ut sicut stella fulgeant in perpetuas æternitates, qui ad justitiam erudiunt multos.

Ad Doctoris laureolam requiritur, ut quis actus docuerit.

IV. Martyres, qui censentur in ordine ad obtinendam lauream.

Martyrum nomine hic significantur illi omnes, qui pro fide, aut virtute aliquâ defendenda mortem oppetierunt, vel qui tormentum ad necem iis inferendam sufficiens sustinuerunt, aut quibus ejusmodi insiditum est vulnus, ex quo mors sequi soleat, quamvis præter rerum naturalium exigentiam, Deus eos ab interitu liberaverit: quod non semel Sanctis contigisse audivimus.

V. Quid ad Virginitatis laureolam obtinendam requiratur.

Virgines hic, juxta communem Theologorum opinionem, censentur, qui per plene voluntariam, vel copulam, vel seminis effusionem licitam aut illicitam, hanc virginitatis gemmam non amiserunt: si autem ista cuiquam involuntariè, quo id cunq; modo accideret, evenirent, laureolam propterea non amitteret. Veteris etiam testamenti virginibus hanc lauream concedendam existimo, quamvis nonnullos videam in contrariâ esse sententiâ. Angelis Virginitatis laureola non competit.

VI. Necessarium est ser vanda

Ad virginitatis tamen lauream ab hominibus obtinendam, præter carnis integritatem requiritur

propositum puritatem corporis ad finem usque vitæ illasam conservandi. Licet autem hoc propositum, vel aliquando non habuerint nonnulli, vel etiam interruperint, si nihilominus manente corporis integritate, illud renovent, & in eo moriantur, Virginitatis laureolam non amittent: Virginitas quippe mentis amissa reparari potest, quamvis reparari nequeat Virginitas corporis. Unde, ut cum S. Thoma affirmant communiter Theologi, infantes, ante usum rationis, & consequenter sine proposito conservandæ Virginitatis ex hac vitâ decedentes, licet si aureola latè accipiatur, pro peculiari scilicet gaudio de incorruptione corporis conservatâ dici aliquo modo possint habere Virginitatis laureolam, propriam tamen & perfectam illius laureolam non consequuntur.

Virginitatis propositum.

Qualiter decedentes ante usum rationis habeant Virginitatis aureolam.

Quæres, utrum beatissima Virgo laureolam habeat Virginitatis? Negant aliqui, quòd nimirum nullam carnis rebellionem fenserit, sicque Virginitatem sine difficultate conservaverit. Pars tamen affirmativa cum S. Thoma & aliis est tenenda. Ad id verò quod opponeretur respondet S. Thomas, quamvis Sanctissima Virgo tentationes à carne, seu intrinsecas, nullas habuerit, habuisse nihilominus eam tentationes ab extrinseco, seu à dæmone sibi immisissas, utpote qui, nec ipsum quidem Christum reveritus fuit. Imò existimo gloriosissimam hanc Virginem, laureolam Virginitatis habere longè perfectissimam: etsi namque primi generis contra castitatem tentationibus caruerit, feruentissimis tamen à primo conceptionis instanti ad finem usque vitæ, conservandæ Virginitatis actibus, iisque voto firmatis, peculiarem illam laudem ex tentationum illarum victoriâ procedentem compensavit. Unde ab Ecclesiâ titulus ei Virgo Virgiman, quasi Virginitatis gloriâ inter omnes longissimo intervallo præcellenti tribuitur: de qua proinde dici non inconcinne potest:

VII. Virgo Mater perfectissimam habet Virginitatis aureolam.

Virginitatis Ecclesiâ appellatur Virgo virgini.

Micat inter omnes Virginis sidus, velut inter ignes Luna minores.

Quæres, quidnam sint hæ laureolæ, quas Sanctos in cælo habituros asserimus? Quoad Martyres, S. Augustinus lib. 22. de Civit. Dei, cap. 20. ait, sicut in Christo sacra illa stigmata, acerbissimæ, quam pro nobis perpeffus est, mortis indicia permanserunt, ita in Martyribus cicatrices, & vulnorum mansura vestigia, mortis quam ipsi pro Christo, justitiâ ac virtute subierunt, tessera. Sed quia multi sine ullis insiditibus vulneribus, aut sanguinis effusione mortem oppetierunt, ut qui fuerunt submersi, alia necessariò Martyribus assignanda laureola.

VIII. In quo sint sint hæ Sancti in laureola.

Martem in Martyribus cicatrices.

Dicendum itaque laureolæ hæc omnes, tam Martyribus, quàm Virginibus, ac Doctoribus competentes, vel in eximo aliquo dono spirituali consistere, eorum animabus infuso, diverso tamen pro diversa singulorum qualitate ac statu, ita ut eo conspecto, statim dignoscatur, Martyr sit, Doctor an Virgo: vel in speciali quodam gaudio accidentali: vel denique in diademate, aut re aliâ hujusmodi, ex pretiosissimis gemmis confectâ, quæ peculiarem cujusque gradum, dignitatem, & excellentiam inventibus demonstret.

IX. Aureola, vel spiritalis est possessio, vel materialis.

Quamvis verò tribus tantum hisce Sanctorum generibus Aureolæ à Theologis communiter tribuantur: nonnulli tamen aliis etiam quibusdam, & imprimis Religiosis, iisque præterea qui in particulari aliquâ virtute, ut oratione, humilitate, vel jejunio excelluerunt, singularemque in his, aut aliis virtutibus laudem sunt adepti, iis, inquam, laureolam,

X. Aliis etiam quibusdam Sanctis tribuuntur Aureola.

Jaureolam, seu peculiarem harum rerum tesseram in caelo concedendam arbitrantur.

SECTIO NONA.

De beatitudine via.

I. Nihil apud Patres, nihil in divinis literis frequentius, quam ut homines aliqui, etiam in hac vita, appellentur beati: sic Psal. I. v. I. dicitur, Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum, &c. Psal. 118. v. I. Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini. Item Matth. 5. v. 3. Beati pauperes spiritu: Beati mites: Beati qui lugent, &c. His autem, & aliis Scripturae locis, de beatitudine hujus vitae sermonem esse certum est.

II. Haec porro praesentis vitae beatitudo est duplex, supernaturalis, & naturalis; neutra quidem perfecta (hic enim nihil ex omni parte beatum) sed variis imperfectionibus & miseris, quibus obnoxia est mortalium conditio, permixta. De utraque hac Beatitudine quaedam obiter sunt dicenda.

III. Supernaturalis itaque beatitudo viae, quae est quaedam participatio beatitudinis caelestis, in iis actibus consistit, quibus viatores ad comprehensionem, seu felicissimum illum beatorum in caelo statum tendunt. Gratia quippe, cum sit semen gloriae, est quaedam inchoata beatitudo, actusque illi omnes, qui ad ejus infusionem & augmentum conferunt, beatitudinem viae quodammodo constituunt. Praecipue tamen haec viae beatitudo in actibus Fidei, Spei, & Charitatis sita est, utpote qui circa Deum, beatitudinem objectivam, immediate versantur, eumque, quantum viatoribus fas est, tenent, & quodammodo possident. Hinc Beatitudo haec supernaturalis viae à S. Thoma, & Theologis appellatur Beatitudo spei: ex actibus namque hae Theologicis certa spes nascitur fore, ut quem hic obsecrè cognoscunt, & imperfectè tantum diligunt, clarè aliquando videant, & perfectissimo ex hac visione orto amore aeternum prosequantur.

IV. Circa naturalem viae beatitudinem, Vasquez primà parte, Disputat. centesima vigesima-sexta, cap. 2. & hic Disputat. duodecima, ait, nihil neque in hominibus, neque in Angelis dari naturale, quod beatitudinis nomen mereatur, cum nihil naturale sit, cui coexistere in eadem persona nequeat peccatum mortale, summa miseria: in hujusmodi autem peccata homines & Angeli, sibi relicti, sepius absque dubio incidere: ergo nulla datur naturalis beatitudo viae.

V. Communis tamen Theologorum sententia cum S. Thoma I. p. q. 62. art. 1. affirmat, dari finem aliquem tam Angelis, quam hominibus à natura praestitutum, ac proinde naturae limites non excedentem. Probatur: sicut enim res irrationales locom seu finem aliquem habent, ad quem suo pte nutu unaquaque tendit, eoque obtento conquiescit: ita recta ratio postulat, ut natura etiam rationalis habeat suum, cum non minus ordinatè esse debeant res rationales, quam irrationales. Hic vero finis nequit esse quid supernaturalis, nihil quippe supernaturale petere natura potest, nec ad illud ordinari, cum, ut ipsum supernaturalis nomen sonat, sit aliquid naturae vires excedens, & consequenter ejusmodi, quod natura intra naturam manens adipisci nequit, hic ergo finis non est aliquid supernaturale, nihil enim tendit ad impossibile.

Dices: Deus homines & Angelos, totamque adeo naturam rationalem exivit ad finem supernaturalem, naturali multò potiore: quid ergo opus alio fine; per hunc enim & providentiae divinae, & creaturae rationalis exigentiae, abundè videtur satisfactum. Sed contra: elevatio siquidem ad finem supernaturalem est naturae rationali omnino indebita; unde Deus, nullà vi vel homini vel Angelo illatà, potuisset eos ad hunc finem non elevalle, sed intra naturae limites reliquisse.

Praeter hunc ergo finem, Beatitudinem nimirum supernaturalem, alius esse debet iis à natura constitutus finis, beatitudo scilicet naturalis, quem in statu illo purae naturae prosequi debuissent, & consequenter potuissent obtinere. Hunc autem finem non tollit evectio ad finem supernaturalem, gratia enim non destruit, sed perficit naturam. Accedit, antiquos Philosophos, quamvis in quo hic finis, seu Beatitudo consistat, inter se discrepaverint, in eo tamen ad unum omnes, vel ipso naturae lumine conspirasse, aliquem scilicet dari finem ultimum, quo collineare cuncti debeant, eumque obtinere totis viribus contendant: qua de re fusas etiam disputationes instituerunt.

VI. Supernaturalis finis non destruit naturalem. Beatitudo supernaturalis homini & Angelo plane est indebita. VII.

Beatitudinem naturalem agno. Verunt omnes Philosophi.

SECTIO DECIMA.

Satisfit difficultatibus circa beatitudinem viae: & beatitudo purae naturae declaratur.

AD illud itaque, quod num. 4. opponebat Vasquez, posse scilicet naturalem hanc viae beatitudinem cum peccato mortali, & aliis hujus vitae miseris consistere, solum arguit illam vocandam esse beatitudinem imperfectam, ut eam appellat Aristoteles I. Ethic. cap. 10. & S. Thomas I. 2. quæst. 3. art. 2. ad quartum, & art. 6. Corpore, & alibi.

Nec etiam urget quod objicit idem Vasquez, ideo scilicet dari non posse beatitudinem naturalem, quia actus nostri, in quibus statui deberet, sunt exiguae durationis, & crebro ac facile interrumpuntur; cum tamen beatitudo, diuturna esse debeat, imò perpetua. Sed contra: hoc enim similiter probaret nullam in hac vita dari beatitudinem supernaturalem, cum actus supernaturales non minus frequenter & facile interrumpantur, quam naturales. Respondetur itaque cum S. Thoma I. 2. q. 3. art. 2. ad 4. hoc solum probare omnem, quam in hac vita habemus beatitudinem, non esse usquequaque perfectam: In presenti vita, inquit Sanctus Doctor, quantum deficiamus ab unitate & continuitate talis operationis, tantum deficiamus à beatitudinis perfectione. Est tamen aliqua participatio beatitudinis, &c.

Siquis verò quærat in quo naturalis haec viae beatitudo consistat: dico beatitudinem objectivam nec esse honores, nec voluptates, nec divitias, nec aliud quidquam creatum, sed solum Deum, ut Disp. praecedente dixi sect. 2. & fusè ostendi in Prometheo Christiano, Disp. 7. & decimà.

Quemadmodum autem Beatitudo patris in clarà Dei, beatitudinis objectiva, visione, & beatitudo supernaturalis viae in ejusdem cognitione obscurà supernaturali, & aliis actibus eam sequentibus. juxta supra dicta, sita est: ita Beatitudo naturalis viae in naturali & abstractivà Dei contemplatione

I. Beatitudo naturalis est imperfecta. II. Quod actus nostri in hac vita sunt exiguae durationis, & crebro ac facile interrumpuntur, non arguit nullam dari beatitudinem naturalem.

S. Thomas.

III. Beatitudo viae objectiva.

IV. Beatitudo formalis viae.

In actibus Fidei, Spei, & Charitatis praecipue sita est haec Beatitudo.

Apponitur quaedam circa naturalem beatitudinem.

Datur aliqua naturalis beatitudo viae.

Probatur dari hujusmodi finem naturalem.